

BÁRA

Do třídy vletěla jako velká voda – malá, tmavovlasá, ostříhaná na mikádo a neuvěřitelně držkatá holka, která se postupem času začala značně líčit. Její oči byly vždy výrazně namalované silnou vrstvou řasenky, ale k jejím tmavě hnědým vlasům a modrým očím to tak nějak patřilo. Na vše měla pohotovou odpověď. Učitelům odporovala, ale nikdy nebyla zákeřná. Ve své prostοřekosti byla totiž až odzbrojujícím způsobem upřímná. Co jsme na ní my ostatní neměly rády, bylo to, že se všem klukům vždy líbila. Přirozeně strhla pozornost na sebe, takže žádná z nás neměla u kluků větší šanci než ona. Nedělala to schválně. Prostě taková byla. Svá.

Dodnes je to neřízená střela. U ní totiž neplatí, že mění názory ze dne na den, ale z minuty na minutu, nebo klidně z věty do další věty, jak zrovna její temperamentní povaha zavelí. I když navenek působila jako největší rebelka, která si nikoho nepustí k tělu, pro nás byla tím nejpevnějším bodem. Byla to ona, kdo vždy řekl nejbolestivější pravdu, kterou jsme my ostatní jen opatrně obcházely. Její loajalita byla stejně výrazná jako její namalované oči. Když se někdo otřel o jednu z nás, Bára tam stála jako první s vyčeněnými zuby. Pod vrstvou líčidel se totiž schovávala holka, která už tehdy věděla, že život se s nikým nemaže, a tak se rozhodla, že se s ním nebude mazat ani ona.

SOFIE

Éterická, štíhlá a křesťansky založená bytost s dlouhými, světle hnědými vlasy a výrazným nosem. Od první chvíle plachá dívka, která si ale na internátu v pokoji dokázala velmi jasně vytyčit své hranice. Na tak něžnou bytost byla

až překvapivě ostrá, když cítila nespravedlnost nebo když si myslela, že má pravdu. Je to naše hledačka. Zatímco my jsme řešily, co si vzít na sebe, Sofie vnášela do našich hovorů hloubku a emoce, které nás občas zneklidňovaly. Působila, jako by pořád pátrala po nějakém vyšším smyslu nebo absolutním porozumění, které v běžném školním shonu chybělo. Byla a je citlivou duší, věčným snílkem, který sice občas stojí nohama trochu mimo realitu, ale právě díky tomu nás naučila vnímat svět i jinak než jen přes známky a kluky.

Jako člověk s hlavou věčně v oblacích mívá problém s časem. Většinou totiž přichází všude pozdě, jako by se zapomněla v nějakém svém lepším světě. I když jí občas nerozumíme, je to ona, kdo nás nutí zastavit se a cítit. Už tehdy v ní byla čistota, která ji sice dělala zranitelnou, ale zároveň neuvěřitelně pevnou ve svých hodnotách.

HELENA

Vysoká, štíhlá panenka s dlouhými nohama, světlými očima a nejdelšími vlasy ze třídy, které si postupně zkracovala, přičemž dnes má mikádo, které si barví na blond.

Brala z nás všech školu nejvážněji. Asi proto, že už tehdy věděla, co chce. Měla cíl, což se o nás ostatních říct nedalo. Vždy byla na každou hodinu řádně připravená. Je to naše diplomatka a hlas rozumu.

Přesto v ní byl zvláštní rozpor. Zatímco v učení a životních plánech byla neochvějně racionální, v partnerství bývala až dojemně naivní. Věřila v ideály a čistotu citů, které jí kluci ne vždy opláceli, ale její věrnost k nám i ke svým zásadám byla nezlomná. Už tehdy v ní byla určitá světovost a ambice. Je přesně ta, která všechno nejdřív zanalyzuje, a pak nám s klidem oznámí, jak se věci mají, i když jsme to zrovna nechtěly slyšet.